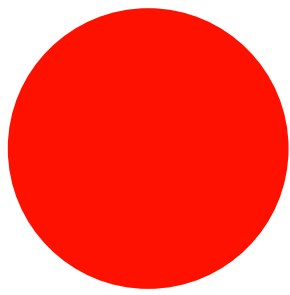

Art Film
Fest
Košice

Festivalový denník

3

Tipy zo súťaže krátkych filmov ▶ str. 2

Oplatí sa vidieť: Gentleman s revolverom ▶ str. 3

Ako sa tvorili slovenské filmy Loli paradíčka a Vietor ▶ str. 4 a str. 5

 For English
▶ page 6

Foto: Lukáš Klimek

Pochádza z Iránu, ale momentálne žije na Slovensku a spoznáva našu kinematografiu. Režisér Mohammad Ali Talebi je hosťom Art Film Festu

Naozaj výnimočný film? Režisér v ňom musí ukázať svet ako žiadny iný

Členom hlavnej poroty na tohtoročnom Art Film Feste je aj iránsky režisér Mohammad Ali Talebi. Tvorí aj o deťoch a pre deti, no venuje sa aj viacerým iným témam, napríklad právam žien. Nedávno sa dokonca rozhodol presťahovať do Bratislavy. V hlave už nosí aj dva námety na filmy zo slovenského prostredia a tvrdí: „Aj po rokoch za mnou chodia mladí, ktorí mi povedia, že moje filmy im zmenili život.“

Je správnejšie povedať, že vaše filmy sú viac pre deti alebo o deťoch?

Sú aj o deťoch, aj pre deti. Snažil som sa venovať obidvom stranám. Navyiac, v mojich filmoch sa snažím ukázať problémy, ktoré môžu mať deti alebo mladí ľudia, aby to tí, ktorí majú za nich zodpovednosť, videli a mohli im pomôcť.

Stalo sa už, že na základe vašich filmov zodpovední urobili nejaké kroky?

Každý film môže mať nejaký efekt na publikum, ale môžem vám povedať, že nedávno

som urobil film o samovraždách tínedžerov, ktorý mal veľký ohlas. Potom sa o tom začalo viac rozprávať a pomáhať tínedžerom, aby podobnému konaniu predišli

Takže film využívate ako médium, ktoré má moc zmeniť niektoré veci v spoločnosti?

Asi pred desiatimi rokmi som natočil film o deťoch z polepšovne. Ten film mal veľmi veľký vplyv na publikum, ľudia bližšie spoznali ich problémy. A naozaj tomu pomohol. Moje filmy pritom nie sú len pre iránske publikum. Sú medzinárodné. Potešilo by ma, keby

bola možnosť, aby ich odvysielala aj televízia na Slovensku. Mal som možnosť ukázať moje filmy v Británii, Nemecku a Japonsku a ohlasy na ne boli veľmi dobré. Tak dúfam, že moje filmy budú mať taký efekt aj na Slovensku a v Česku.

Detký a mladý divák je často nevyspytateľný. V čom podľa vás spočíva umenie zaujať filmom práve toto publikum?

Hoci som režisérom už 40 rokov, stále som v kontakte s deťmi, ktoré hrali v mojich filmoch alebo boli mojimi divákmi. Oni mi niekedy hovoria: Vaše filmy zmenili náš život a stále si pamätáme konkrétne scény z nich. Sú aj takí, ktorí hovoria, že sa po ich pozretí správajú inak ako predtým. Napríklad na festivale v Berlíne deti za mnou prišli a veľa sa pýtali. Prostredníctvom filmu teda dostávam veľa spätnej väzby od detí, čo ma veľmi teší.

pokračovanie ▶ str. 2

Foto: Patrick Bucko

Filmami sa chcem nechať unášať a som zvedavý, kam ma zanesú

Na Art Film Feste som už bol, ale ešte v Trenčianskych Tepliciach. Takže v Košiciach som po prvýkrát. No minule tu súťažil a vyhral môj film Tieňové zvieratá. Aj keď si nemyslím, že ceny samotné sú až také dôležité, ale keď nejakú dostanete, je to vždy pozitívne, pretože to pomáha filmu dostať sa ďalej alebo tam, kde sa predtým nedostal. Ceny sú veľmi hodnotné aj pre samotných tvorcov. Ale myslím si, že najhlavnejšou vecou je, aby bol váš film premietaný pre ľudí. Naozaj mám rád debaty s publikom po tom, čo uvidia moje filmy. Keď sa film premieta, je to hotové, uzavreté dielo, ale v debatach s publikom ho môžem vidieť cez ľudí a ich vnímanie.

Každý festival je iný, a zároveň sú si podobné. A všetky majú svoje čaro, preto nepreferujem žiadny. Nemyslím si, že sa festivaly odlišujú od krajiny ku krajine, ale je to skôr o charaktere toho konkrétneho mesta, v ktorom sa konajú a tiež o ľuďoch, ktorí ten festival robia a ako ho komponujú. A tiež je to aj o spoznávaní rôznych miest, ich charakteroch, atmosfére, takže pre mňa festivaly nie sú len o filme, ale aj o tomto. Vo všeobecnosti si myslím, že menšie festivaly sú veľmi sympatické, pretože tie osobné vzťahy s ľuďmi sú intenzívnejšie a otvorenejšie, na väčších podujatiach môže byť takýto kontakt zložitejší.

Festivaly sú jednými z najdôležitejších miest, kde sa môžu krátke filmy ukázať, a to sa ukazuje už dlhšiu dobu. Uvidíme, ako a či sa to zmení so streamingom a internetom, ale myslím si, že festivaly ostanú aj naďalej naozaj veľmi dôležité. Tu v Košiciach sa už teším na poznanie súťažných filmov. Šípim, že budú skvelé, ale do kinosály sa pokúsim vstúpiť s čistou myslou a neočakávať nič, práve naopak, chcem sa nimi nechať unášať a som zvedavý, kam ma zanesú.

Jerry Carlsson,
švédsky režisér a porotca Medzinárodnej súťaže krátkych filmov

Takže vaše filmy stierajú aj geografické hranice medzi deťmi na svete...

Je jasné, že film môže pomôcť, aby deti spoznávali iné kultúry, jazyky a zvyky. To môže mať veľmi hlboký vplyv na ich dušu a ich myseľ. A môžem vám povedať, že teraz sedím tu na Slovensku a práve vaše animované snímky, ktoré boli vytvorené možno ešte pred 50 rokmi, mali vplyv aj na mňa samotného. Boli u nás veľmi obľúbené a ja som vďaka nim mohol viac spoznať deti a ich myseľ.

Ktoré animované rozprávky to boli?
Napríklad Pat a Mat (úsmev).

Mnoho vašich filmov sa odohráva v Iráne. Aj snímka Vreco ryže, ktorú uvidia diváci tu na Art Film Feste, ich zavedie do ulíc južného Teheránu. Čím je pre vás toto prostredie príznačné a magické?

Je jasné, že prostredie, v ktorom žijete, môže mať vplyv na váš názor. Ale keď teraz žijem na Slovensku, tak je pre mňa zaujímavé, čo sa deje tu. Napríklad, keď sa niekedy skoro ráno vyberiem na prechádzku, vidím nejakého starého pána, ktorý stojí pri jazere a chytá ryby. Aj to je pre mňa téma, o ktorej by som mohol nakrútiť film. Takže prostredie, v ktorom žijem, má na mňa veľký vplyv.

Ako ste spomenuli, momentálne žijete v Bratislave. Prečo ste si vybrali práve Slovensko?

Mal som dvoch synov, ktorí sa obaja venovali filmu. Jedného z nich som, bohužiaľ, stratil pred šiestimi rokmi pri nehode. Druhý syn teraz žije vo Viedni a venuje sa nielen filmovaniu, ale aj hudbe. Z toho dôvodu sme sa rozhodli, že prideme sem, aby sme boli k nemu bližšie. Dostať víza v Rakúsku však bolo ťažšie, tak sme si vybrali Bratislavu a sme tu asi rok. Ale dúfam, že tu budem môcť zostať aj dlhšie, aby som mohol urobiť aj nejaký film, spoznať váš ľud a vašu krajinu.

Stihli ste za ten rok spoznať aj slovenskú filmovú tvorbu?

Aj v minulosti som videl veľa vašich filmov. Ale odkedy tu bývam, viac sa venujem slovenským filmom a chcem o nich vedieť čo najviac. Poznám napríklad Juraja Jakubiska a o ňom si teraz študujem viac. Chcem spoznať vašich tvorcov a spolupracovať s nimi.

Teraz sedím tu na Slovensku a práve vaše animované snímky, ktoré boli vytvorené možno ešte pred 50 rokmi, mali vplyv aj na mňa samotného.

Takže je celkom možné, že jedného dňa natočíte aj film zo slovenského prostredia, napríklad o tom rybárovi z rannej prechádzky?

Už teraz mám skoro pripravené dva námety, scenáre. Jeden je o troch tinedžeroch a vzťahoch medzi nimi. Druhý je o vzťahu medzi starším pánom a chlapcom – emigrantom. Film Vreco ryže, ktorý bude uvedený tu v Košiciach, a tiež Vietor a vřba, vznikli v koprodukcii s Japonskom. Dúfam, že budem robiť aj nejaký film v koprodukcii so Slovenskom, plus napríklad s Veľkou Britániou.

Spomenuli ste film Vreco ryže. S akými pocitmi pôjdete na jeho premietanie? Čo dúfate, že u divákov vyvolá?

Neviem, nakoľko sú si blízke vaša a česká kultúra. Ale keď ten film premietali v Česku, po jeho skončení niekoľko minút ľudia tleskali a asi hodinu a pol o ňom so mnou debatovali. Veľmi sa im páčil. Dúfam, že takéto reakcie budú aj na Slovensku (úsmev).

Ak hovoríme o úspechu, vy máte na konte mnoho ocenení z medzinárodných festivalov. Kedy ale považujete váš film za úspešný – keď získate nejakú významnú cenu alebo keď za vami príde dieťa a povie vám aj po 20 rokoch, že váš film mu zmenil život?

Veľmi zaujímavá otázka. Len samotné ocenenie filmov nie je dôležité. Bolo veľa významných režisérov ako Alfred Hitchcock, Stanley Kubrick alebo Jasudžiró Ozu, ktorí nikdy nedostali Oscara alebo iné dôležité ceny, ale ich filmy stále patria medzi najvýznamnejšie v histórii. Preto pre mňa nie je dôležité, akú cenu film dostane, ale aké sú naň reakcie a či ho ľudia akceptujú.

Tie vaše ceny však aj pomáhajú propagovať iránsku kinematografiu vo svete. V akom stave sa momentálne nachádza?

Každá krajina má svoju zlatú éru filmovej tvorby. Iránska kinematografia mala tú svoju pár rokov dozadu, kedy tvorili významní režiséri a boli aj medzinárodne oceňovaní. Teraz to podľa mňa trochu opadlo, ale na druhej strane zasa stúpajú Číňania, Japonci, Južná Kórea. Teraz sa začala ich zlatá éra. Myslím si, že aj v Iráne, tak ako v iných krajinách, je to raz hore a raz dole.

Ak by ste mali vybrať jeden-dva filmy z iránskej kinematografie, ktoré by ste odporučili našim divákovi na vzhliadnutie?

Filmy od režisérov Sohraba Shahida Salesa a Abassa Kiarostamiho. Oba majú výborné filmy, ktoré dostali veľa významných ocenení. Ja by som veľmi rád diskutoval so študentmi o týchto filmoch. Jean-Luc Godard povedal, že kinematografia sa začala s Lumièrom a skončila s Kiarostamim. Rád by som o tých dvoch režiséroch, ktorých som spomenul, hovoril viac – o ich práci, filmoch – študentom na univerzitách.

O cenách, ktoré budú odovzdané tu v Košiciach, rozhodnete aj vy, keďže ste

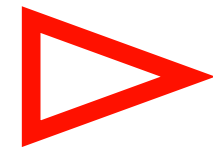
členom hlavnej poroty. Čo pre vás odlišuje priemerný film od naozaj výnimočného?

Filmy sa dajú poznať podľa ich príbehu a štruktúry. Ale pre mňa je dôležitejšie, že režisér ukázal svoj svet, ktorý mal v mysli. Aby ho ukázal čo najlepšie a aby to bol taký svet, ktorý nie je podobný žiadnemu inému. Pre mňa je dôležité, že režisér vyjadril svoje myšlienky v tej najlepšej forme.

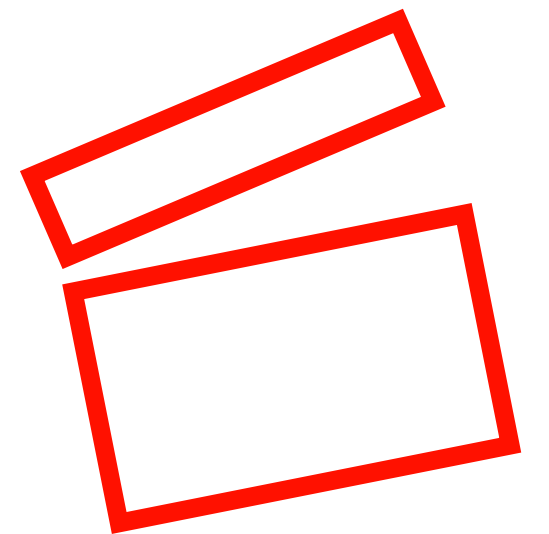
Súťažné filmy vidieť budete, ale pozriete si z programu Art Film Festu aj nejaké iné?

Určite sú tu aj iné filmy, ktoré by som chcel vidieť. Jeden z nich sa volá Mladý Ahmed a tiež ďalší japonský film, ktorý minulý rok vyhral v Cannes. Teším sa na ne

Mária Galajdová

Film **Vreco ryže** zo sekcie Okolo sveta hrajú **20. júna | 20:00**
Kino Úsmev VSE Cinema

Festivalový tím odporúča:

Efekt priesračnosti

Ideálom krátkeho filmu je priesračnosť výpovede – v podobe zanechanej správy, svedectva, spomienky, predstavy, vízie. Jej kľúčovým príznakom, povedané spolu s naším majstrom myslenia o krátkom filme Pavlom Brankom, býva plnozvučnosť, maximálne vyladené, tvorivé orchestrovanie obrazu a zvuku, nie jednostrunnosť – teda stav, kedy vo filme dominuje jedno, príliš veľa obrazovej exhibície, prevaha slov, alebo záľaha hudby. Spomínanú priesračnosť dokáže od začiatku zakalovať už len výber nedomyslenej témy. Nezávládnutý námet krátkeho filmu, ktorý odporuje ďalšej orchestrácii zložiek, býva väčšinou problémom aj pri našich snahách vybrať domáci krátky film do súťažnej výročnej kolekcie (súbor 36 filmov) toho najlepšieho zo svetovej krátkometrážnej tvorby.

Tradične plnozvučne sa to dá ilustrovať pars pro toto rumunským filmom. Keďže nás v strednej a východnej Európe tohto roku ešte čakajú oslavy okrúhleho výročia pádov komunistických režimov, pripomeniem film Bogdana Muresanu na túto tému **Vianočný dar**. O tom, ako sa sama téma ponúka, či je povinná, „otrepaná“, je zbytočné debatovať. Rumuni sa jej venujú pravidelne a je neuveriteľné, ako presvedčivo o nej dokážu aj krátkym filmom stále vypovedať. Stačí napríklad inovácia nápadu o hĺbke strachu zažranom v každom z nás, strachu

zo straty pracne nadobudnutého životného komfortu. Predvečer Vianoc, dieťa píše Dedovi Mrázovi, otec so stromčekom, domácnosť ako jediná scéna filmu. Tam vonku však človeku stále hrozí totalitný režim. A otec sa dozvie, že syn v dobrom dopísal do listu aj jeho podvrtné želania. Pohoda sa mení na všeobecné ohrozenie, rozvrat istôt, domova, rodiny. Paranoidné domýšľanie dôsledkov je priesračné.

A podobne sugestívnou, nesmierne aktuálnou výpoveďou, ktorá diváka asociatívne rozoznieva, je napríklad aj kanadská **Kačica kačica hus** Shelley Thompsonovej, ktorá pracuje rovnako s detskou nevinnosťou, ale na pozadí súčasnej reality strelieb šialencov na amerických školách. Tie sa snažia brániť aj zavádzaním preventívnych „bezpečnostných“ hier, v snahe čo najmenej traumatizovať školákov. Účinok sa však nedá predvídať, respektíve môže byť rovnako desivý. Je to len sedem minút fikcie, ale rezonancie strachu, skľučujúcej bezmocnosti, hrôzy – aj v nás, pre ktorých je daný fenomén stále vzdialenou nočnou morou – sú silné, priesračné. Krátky film môže rýchlo skončiť, ale dokáže aj veľmi dlho doznievať...

Martin Kaňuch,
spoluzostavovateľ
Medzinárodnej súťaže
krátkych filmov

Vianočný dar

Kačica kačica hus

Oplatí sa vidieť: Film Gentleman s revolverom opisuje celoživotný príbeh lupiča, ktorý miloval vykrádanie bánk.

Robert Redford sa lúči s hereckou kariérou. S revolverom

Má to byť posledný film jeho hereckej kariéry. Roberta Redforda po takmer šesťdesiatich rokoch v rôznych úlohách môžete vidieť naposledy vo filme Gentleman s revolverom v úlohe láskavého lupiča. V programe festivalu už dnes večer.

„Veľa ľudí hovorilo, že lupič Forrest Tucker bol proti právu, proti spoločnosti, ale nie, nebol proti ničomu, len odvádzal dobrú robotu,“ hovorí o svojej postave, ktorú stvárnil ako poslednú vo svojej kariére, 82-ročný americký herec Robert Redford. V duchu svojich slov, že práve komediálny film, ako je Gentleman s revolverom, je dobrou voľbou pre koniec, pretože „posledná herecká úloha má byť zábavná.“ Film Our Souls at Night, ktorá predchádzala tejto, bol totiž podľa jeho slov dosť smutný a dramatický melancholický príbeh a tým skončiť nechcel. Kým však svoj odchod do filmového dôchodku oznámil, objavil sa ešte v snímke Avengers: Endgame.

Láskavý lupič

A kto vlastne bol legendárny lupič Forrest Tucker? Kriminálnik, ktorý od svojich 15 rokov, kedy ho prvýkrát zatkli, žil striedavo vo väzení a na úteku. Podľa svojich vlastných výpočtov sa mu podarilo 18-krát úspešne a 12-krát neúspešne utiecť z väzenia. Svoju prezývku gentleman dostal najmä preto, že sa preslávil viacerými nenásilnými bankovými lúpežami. Jeho večný úsmev na tvári dostal aj tých, ktorých okrádal či známeho detektíva v podaní Caseyho Afflecka, ktorý ho túžil dostať. „Vykrádal banky, nie pre prežitie, vykrádal banky, pretože žil. Je to úžasná

postava, jednoducho miloval vykrádanie bánk, užíval si to. A chcel, aby si to užívali aj ľudia, ktorých okrádal,“ opisuje americký herec svoju postavu. Darilo sa mu v spoločnosti svojich komplicov – opatrného Dannyho Glovera a salámistického Toma Waitsa.

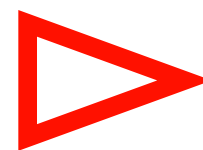
Sympatický zločinec tento štýl života – hru na mačku a myš – proste miloval a nezabránilo mu v tom ani stretnutie s dámsou svojho srdca, farmárkou a vdovou Jewel, ktorú stvárnila Sissy Spacek. Chuť žiť aj v neskoršom veku naplno ich spojila a napriek tomu, že obaja herci hrali bok po boku v jednom filme po prvýkrát, veľmi im to svedčalo. Redfordovi vyniesla úloha nomináciu na Zlatý glóbus.

Smrť vo väzení

Profil známeho lupiča napísal David Grann pre The New Yorker, kde opisuje

jeho najnovšiu bankovú lúpež. Žijúc na dôchodku na Floride, ešte vo veku 79 rokov a tretíkrát ženatý, dokázal okradnúť sám štyri banky v miestnej komunite. Nakoniec bol chytený v roku 2000 a odsúdený na 13 rokov vo väzení, no už o štyri roky zomrel.

Režisér David Lowery, ktorý s Redfordom spolupracoval aj na filme Môj kamarát drak, využil v príbehu aj čiernobiele „väzenské“ fotografie mladého Redforda z iných filmov. „Nie je to doslovné pokračovanie niektorých filmov, kde predtým hral Redford kriminálnika,“ povedal Lowery, „ale duchovným spôsobom sa cíti ako nástupca týchto postáv v neskoršom štádiu života.“ A povedzme si, pripomenúť si mladého herca jeho kvalit nikdy nie je na škodu. **Lucia Čížová**

Film **Gentleman s revolverom** zo Okolo sveta hrajú:

16. júna | 18:30

Kulturpark 1 JOJ Cinema

18. júna | 21:00

Kino Slovan Hashtag.sk Cinema

Sprievodné podujatia: užite si počas festivalu aj výstavy

Putujúce duše vs. Zamatová nezná

Počas festivalu si nemusíte vychutnávať len filmové umenie. Milovníci výtvarných diel či fotografií si prídu na svoje, otvorené sú už obe výstavy. Ujsť by ste si nemali nechať Putujúce duše od maliara Laca Terena a československú výstavu 1989 – Zamatová nezná.

„Veľmi ma inšpiroval priestor Východoslovenskej galérie, ale najmä košická atmosféra. Bol som tu počas festivalu aj minulý rok, keďže môj priateľ mal svadbu, a musím povedať, že atmosféra mesta v kombinácii s Art Film Festom ma očarila. Mám pocit, že Košičania si veľmi príjemne vzali festival za svoj, a aj mne veľmi vyhovuje aj veľkosť mesta. Dá sa tu veľmi príjemne komunikovať s ľuďmi,“ hovorí Laco Teren. Maliar, ktorý je výraznou osobnosťou generácie osemdesiatych rokov a radí sa medzi maliarov, ktorí nadviazali na postmoderný prúd neoexpresionistickej maľby, sa Košičanom predstavuje na svojej prvej samostatnej výstave. Do Východoslovenskej galérie priniesol diela zo svojej najnovšej tvorby.

Ako tekvica

Výstava maliara, ktorý je výtvarnou kritikou už dávnejšie považovaný za jednu

z profilujúcich osobností strednej generácie slovenských tvorcov, nesie názov Putujúce duše. Tými sme podľa neho aj my všetci, keďže putujeme životmi. „Na výstave je pomerne veľa nových obrazov, aj dva objekty, a sú doplnené staršími vecami. Pri tvorbe výstavy som myslel na môjho obľúbeného maliara Sándora Máraia, mám rád vyseďávanie v kaviarni a komunikovanie s ľuďmi,“ vysvetľuje.

Maliar, ktorý budúci rok oslávi šesťdesiatku, prišiel do Košíc aj so svojou ženou a synom Lukášom. Práve ten spolu s režisérom Martinom Šulíkom tvorí dokumentárny film na jeho počesť. „Práve preto sme to spojili s festivalom, pretože na samotnej výstave sa premieta upútavka k tomu dokumentu. Nakrúcanie bude trvať asi dlhšie, pretože Martin si to tak vymyslel, ale radi by sme to určite odpremiérovali na niektorom z ďalších ročníkov festivalu,“ dodáva Teren s tým, že hoci má filmy rád a aj rád chodí do kina,

Laco Teren
Foto: Patrick Bucko

nepovažuje sa za filmového fanatika, ktorý musí na festivale vidieť každý film.

Zamatová nezná

Druhá výstava, ktorá stojí za vašu návštevu, vznikla pri príležitosti tridsiateho výročia jednej z najvýraznejších udalostí novodobých slovenských dejín. V Galérii Alfa v Kulturparku máte na výstave s názvom 1989 – Zamatová nezná možnosť vidieť najzaujímavejšie momenty, ktoré zachytili výrazní slovenskí a českí fotografi, ako napríklad Vladimír Benko, Radovan Boček, Karel Cudlín či Jan Jindra a Martin Marenčin, či už ich fotografovali ako zamestnanci agentúr a redakcií, z vlastného záujmu alebo ako aktívni účastníci protestov. Niektoré snímky boli nájdené v archívoch autorov a vystavené

sú prvýkrát. Je stále veľa dôvodov, prečo by sme si udalosti spred troch desaťročí mali pripomínať. **Lucia Čížová**

Výstavy trvajú:

Putujúce duše
od 16. júna do 22. septembra
Východoslovenská galéria

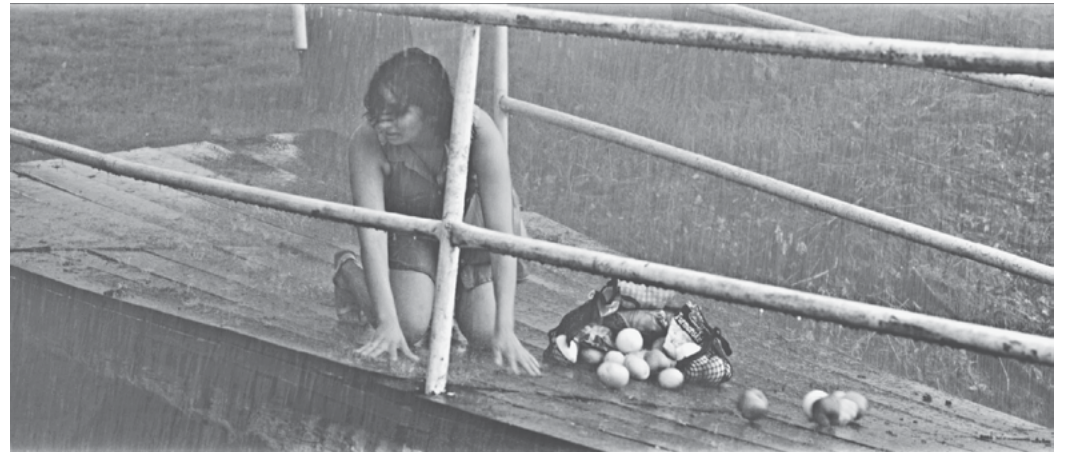
1989 – Zamatová nezná
od 14. júna do 22. júna
Galéria Alfa

Dnes večer čaká Art Film Fest slávnostná premiéra filmu s východoslovenským dialektom.

Vo filme Loli paradíčka chodí láska po jarmokoch

Nový slovenský film Loli paradíčka, ktorý má dnes na Art Film Feste premiéru s účasťou tvorcov, vznikol ako rodinný projekt. Scenáristom je totiž Vífo Staviarsky, laureát literárnej ceny Anasoft Litera, ktorý na popud syna Richarda napísal smutno-smiešnu romancu z jarmočného prostredia odohrávajúc sa na východnom Slovensku, kde sa film realizoval. Film produkovala Marka Staviarska a syn Juraj, ktorý je aj strihačom.

Hlavné postavy príbehu, predavač medovníkov Milan (Michal Ilkanin) a Rómka Veronika (Kamila Mitrášová), sa do seba zamilujú, no ich láska padá pod nohy poľná, nevšedný pár totiž vzbudzuje pre svoju inakosť predsudky okolia. Loli paradíčka je farebný film v najlepšom zmysle slova, hovorí sa v ňom východoslovenským dialektom a hrdinovia sa s problémami potýkajú s nadhľadom, teda aj napriek neľahkým osudom si zachovávajú optimizmus.

Rodinný podnik

„Už počas štúdia na VŠMU, kde Richard študoval réžiu a ja produkciu, sme rozmýšľali, čo budeme robiť po škole, no naším pránim bolo zostať pri filme. Ešte počas štúdia sme podľa otcovej poviedky natočili absolventský film Andyho žena,“ hovorí Marka Staviarska a dodáva, že s otcom po škole najprv napísali scenár iného filmu. „Bohužiaľ sme ho nerealizovali, no medzitým sme začali písať tento, produkčne menej náročný, film. Vrátila som sa domov do Prešova, kde sme na ňom začali všetci spoločne pracovať.“ Loli Paradíčka je nielen Markin a Richardov, ale aj Vífov celovečerný debut. Scenáre Vífa Staviarskeho sa síce mali realizovať už v 90. rokoch, no z rôznych dôvodov k tomu nedošlo. Jeden zo scenárov premenil na knižku Kale topánky, za ktorú získal v roku 2013 spomínanú cenu Anasoft Litera. Filmárčinu však na

čas zavesil na klince, až Richard a Marka ho motivovali vrátiť sa k nej.

Na jarmok s kamerou

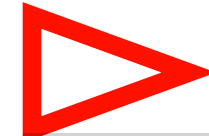
Príbeh je z jarmočného prostredia a autori načerpali atmosféru špecifického priestoru veľmi poctivo. Vífo Staviarsky sa totiž počas „scenáristickej pauzy“ živil ako jarmočný predavač a Marka s bratmi mu chodili pomáhať. Loli paradíčka sa natáčala na autentických jarmokoch, kde sa štáb doslova infiltroval. Vo filme nevystupujú známe herecké tváre, tvorcovia potrebovali obsadiť rómske postavy, a rómskych profesionálnych hercov podľa Marky Staviarskej nie je veľa, preto museli hľadať vyhovujúce typy v teréne. „Najmä rómskych protagonistov sme obsadili nehercami, aj keď Kamila Mitrášová začala študovať na

konzervatóriu v Košiciach, no divadelné herectvo je predsa iné ako filmové.“ A je podľa nej výsledný film obrazom, aký mali tvorcovia pred očami pri písaní scenára? „V konečnom dôsledku sú spokojní, no keďže ide o nízko-rozpočtový film, mnohokrát sme narazili na problém a museli sme sa flexibilne prispôbovať okolnostiam, ktoré sme nemohli ovládať tak, ako sme chceli. Pre otca a pre Richarda to bolo v istých chvíľach veľmi traumatizujúce. Odrazu boli niektoré scény úplne zmenené, čo, samozrejme, ovplyvňuje aj predošlý a nasledujúci príbeh. Niekedy museli scenár prepisovať aj na pláci, no nakoniec to sedelo.“ Keďže natáčanie prebiehalo na reálnych jarmokoch, pretože autori nemali prostriedky na výstavbu jarmočných filmových kulís, museli striechnúť, kedy sa bude nejaký zaujímavý jarmok

organizovať a naplánovať si výrobu počas jeho trvania. „Nie všetky miesta sú vhodné na nakrúcanie filmu, niektoré jarmoky esteticky a vizuálne nenaplnili naše predstavy, preto sme museli čakať na taký, ktorý nám bude vyhovovať,“ hovorí producentka filmu a dodáva, že nebola „sranda“, keď im potenciálne vhodné kulisy prekázalo počasie alebo nespokojní predajcovia, ktorým prítomnosť filmárov kazila „kšeft“.

Prvé natáčanie na jarmoku bolo podľa Marky Staviarskej veľmi náročné, až na mieste si totiž uvedomili, že toto prostredie je presýtené podnetmi. „Prvý jarmok bol pre nás zabijak, no čím viac sme ich absolvovali, tým lepšie sme sa vedeli dohodnúť s miestnymi. Na poslednom natáčaní dokonca vyhlásili v miestnom rozhlasení, že sa tam bude nakrúcať a ľudia začali spolupracovať. No trvalo to dva roky,“ smeje sa producentka, pre ktorú bolo nakrúcanie „nadstavbou“ štúdia na VŠMU.

Roberta Tóthová

Film zo sekcie Slovenská sezóna hrajú

16. júna | 20:00

Kino Úsmev VSE Cinema

18. júna | 16:30

Kino Slovan Hashtag.sk Cinema

Anketa:

Ako vnímate, že váš film bol vybraný do súťaže krátkych filmov v Košiciach?

Nikola Ilić, kameraman (All Inclusive): Myslím si, že program je dobre selektovaný a dobre kurátorovaný. Je to pocta byť tu v súťaži a, našťastie, sme boli neďaleko vo Viedni, a aj keď máme malé dieťa, mohli sme sem prísť. Naš film All Inclusive je desaťminútový dokument bez dialógov, ktorý ukazuje nás ako spoločnosť a kam ideme. Odohráva sa na výletnej lodi, ktorá je akýmsi mikrokozmosom a ukazuje, čo robíme prírode a v konečnom dôsledku nám samotným. Toto je náš už niekoľko krátke film v rade a krátkym filmom sa chceme venovať aj naďalej, podporujeme ich a bojujeme za ne, lebo si myslíme, že sú dokonca silnejšie ako celovečerné filmy.

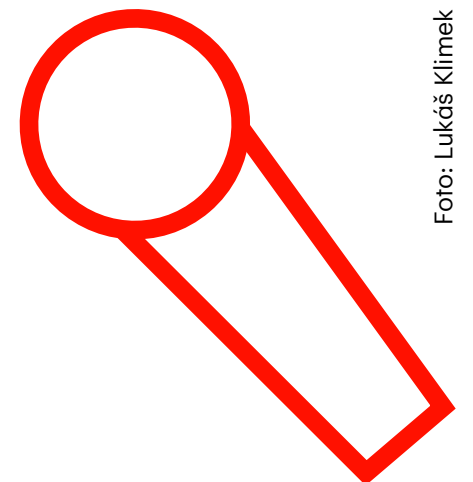
Hristo Simeonov, režisér (Dimov les): Myslím si, že niektorý z programov tunajšej súťaže videl náš film na festivale v Clermont-Ferrand a vybral nás sem. Bol som prekvapený, ale pomerne zvedavý prísť sem, pretože je to pre mňa prvýkrát, čo som tu. To, čo som zatiaľ videl v Košiciach, bolo zaujímavé. Je to nádherné mesto. Mój film je o lesníkovi, ktorý sa nechal skorumpovať a zarába na nelegálnom výrube stromov. Odlesňovanie je dnes veľkým problémom u nás v Bulharsku, a počul som, že na Slovensku máte rovnaký problém. Tento problém ma zaujal, pretože som človek, ktorý rád trávi veľa času v prírode, hlavne v horách. Videl som, ako les z môjho detstva v dedine, kde som vyrástol,

úplne zničili. Toto bol pre mňa štartovací bod. Snažím sa svoje filmy robiť tak blízko k dokumentu, ako to len ide. Používam nehercov, najprv som sa pokúšal nájsť skutočného lesníka, ktorý by zahral môjho lesníka. A toto robím pri všetkých mojich filmoch.

Corina Schwingruber Ilić, režisérka a scenáristka (All Inclusive): V prvom rade som poctená, že sme boli vybraní do súťaže, pretože si myslím, že program je naozaj veľmi silný. Vo všeobecnosti sú festivaly pre tvorcov krátkych filmov najpopulárnejším spôsobom, ako ukázať ich filmy. Takže je vždy skvelé byť vybraný na festival. Bohužiaľ, teraz nemôžem chodiť na všetky festivaly, ale keď

môžem niekam prísť, som veľmi rada. V našom filme sme šli na výletnú loď pozorovať, ako funguje tento druh turizmu. Ukazujem, ako chcú mať ľudia celý čas zábavu, ako chcú byť stále zabávaní, chudobní pracujú pre bohatých... Myslím si, že to veľmi dobre reflektuje našu spoločnosť. Zaujalo ma to, keď som si uvedomila, že tento typ dovolenky je čoraz viac vyhľadávanejší a väčší. **zs**

Oplatí sa vidieť: Už desiatročia inšpiruje umelcov, no po prvýkrát sa objaví vo filme. Veršovaná báseň Aniara.

Chceli objaviť, aké je to byť človekom mimo Zeme

Sci-fi poéma Aniara od Harryho Martinsona bola prvýkrát publikovaná 13. októbra 1956. Skladá sa zo 103 spevov a rozpráva o tragédii o vesmírnej lodi prepravujúcej pasažierov z planéty Zem na planétu Mars. Loď sa vychýli z pripraveného kurzu a následne sa naň márne snaží vrátiť... Dnes ju môžete vidieť vo filmovej podobe na Art Film Feste.

Martinsenova veršovaná báseň sa dočkala viacerých adaptácií. Už v máji 1959 sa v Štokholme odpremiérovalo rovnomenné operné predstavenie. Ale Aniara inšpiruje dodnes, a to umelcov rôznych smerov. Napríklad, švédsky electro-popový hudobník Kleerup vydal album s názvom poémy či na albume The Great Escape od kapely progresívneho metalu Seventh Wonder možno nájsť 30-minútovú skladbu, ktorá je ďalším zhudobnením Aniary.

„Vo Švédsku je ťažké o tom nevedieť. Harry Martinson získal Nobelovu cenu a generácia našich rodičov bola nútená čítať poému v škole. Aj keď vy už čítať nemusíte, vždy ste to poznali a vedeli o tom. Na poéme bolo založených niekoľko oper a hier, ale toto je jej prvá filmová adaptácia,“ povedala scenáristka a režisérka Pella Kågerman, ktorá na

filme spolupracovala so svojím pracovným aj životným partnerom Hugom Liljom. Aniara je ich celovečerný debut. Dovtedy ich spájali skúsenosti len s krátkymi, najvyššie 30-minútovými filmami. Ona sa od detstva zaujímal viac o umenie, on zase hrával počítačové hry ako Warhammer. Oboch však prepájala spoločný záujem o spoločnosť a filozofiu, ktorý ich doviedol k túžbe tvoriť filmy.

Pre Pelli Kågerman je Martinsenova poéma mimoriadne osobnou záležitosťou. Naplno precítila hĺbku príbehu potom, čo jej stará mama dostala mŕtvicu. „V nemocnici som jej čítala z tejto knihy. Keď sa jej stav zlepšil, urobili sme z Aniary rolovú hru. Predstierali sme, že nemocnica je veľká vesmírna loď a všetci doktori a pacienti sú pasažieri lode,“ priblížila svoju skúsenosť švédska režisérka pre portál Woman and Hollywood.

Sci-fi prevedenie filmovej Aniary sa nezameriava na bombastickú futuristickosť. Hoci sa dej odohráva v pomerne vzdialenej budúcnosti, interiér lode pôsobí skôr súčasne. Vesmírna výletná loď má, rovnako ako tie na Zemi, vlastné nákupné stredisko, bowlingové centrum či kúpele. Dôležitá je klaustrofobická atmosféra, ktorú vytvára chladný priestor. Vydržať v takom prostredí tri týždne, ako sa pôvodne plánovalo, nemal byť pre pasažierov veľký problém. Ale ako loď nekontrolovateľne blúdi vesmírom, napätie začína desivo hustnúť a postavy sa psychologicky rozkladajú.

Filmová Aniara je vyrozprávaná v kapitolách. Hlavnou postavou je Mimaroben (Emelie Jonsson), optimistická, hlboká, silná žena, ktorú je zaujímavé sledovať pri tom, ako hraničnú situáciu zvláda.

Debut švédskej autorskej dvojice sa dočkal oficiálnej premiéry na poslednom Medzinárodnom filmovom festivale v Toronte. „Chceli sme objaviť, aké je to byť človekom mimo Zeme,“ povedala autorka filmu pre portál Inverse. „Aniara je evokatívna, elegická práca, ktorá nikdy netlačí príliš na pílu vo svojej metaforickosti alebo alegorickosti; sú tam len pre nás, aby sme ich mohli zachytiť počas toho, ako sa odvíja príbeh,“ hodnotil filmový kritik Norman Wilner pre Now magazine.

Lukáš Šútor

Film zo sekcie Európske zákutia hrajú:
16. júna | 11:00
Kunsthalle

Ako sme tvorili: Nový film Michała Bielawskiego sleduje zaujímavé následky vetra halny na psychiku ľudí.

Päť rokov som čakal na telefonáty zo Zakopaného: „Už sa to začalo!“

Poľský režisér Michał Bielawski dnes prichádza na Art Film Fest s premiérou svojej novej snímky o tajomnom fenoméne „halny“. Zdá sa, že tento druh vetra vyskytujúci sa v Tatrách, spôsobuje tamojším ľuďom zvláštne problémy: depresie, epileptické záchvaty a mnohé iné.

Už názov filmu Vietor. Dokumentárny triler prezrádza, že režisér stavil na netradičný prístup k tradičnému žánru. Svojím spôsobom ani nemal na výber, keďže do jednej z „hlavných rolí“ obsadil... vietor. Možno to znie čudne, ale ľudia žijúci v blízkosti Tatier vietor fónového typu s názvom halny poznajú veľmi dobre a podľa režiséra Michała Bielawskiego aj veľmi ovplyvňuje ich životy. Keď veje halny, spôsobuje nielen materiálne škody, ale stúpa počet samovrážd, množia sa depresie a zintenzívňujú sa epileptické záchvaty. „Film o vetre... vedel som, že to bude výzva,“ priznáva Bielawski.

Plánu sa vždy nedalo držať

Film vykresľuje tento tajomný fenomén prostredníctvom príbehov niekoľkých konkrétnych postáv, ktoré režisérovi pomohol nájsť filmár zo Zakopaného Bartek Solik. Nie je veľkým prekvapením, že natáčanie často malo ďaleko od plánov a menilo sa na improvizáciu. „Žijem vo Varšave, 400 kilometrov od Tatier. Počas posledných štyroch-piatich rokov, kedy

sme nakrúcali film, som musel byť pripravený na prekvapujúci, ale tiež očakávaný telefonát zo Zakopaného: Už sa to začalo!“, vysvetľuje režisér. Po takomto telefonáte utekal čo najrýchlejšie do hôr. Plán bol zachytiť scény spojené s vetrom, vrátane epických snímok mrakov a deštrukcie. Keďže ich štáb očakával, mohol ich natočiť a potom sa sústrediť na „lov“ situácií s hlavnými postavami. „V skutočnosti sa však skoro každá návšteva Zakopaného držala tohto plánu kvôli poveternostným podmienkam len minimálne,“ konštatuje Michał Bielawski. Natáčanie však nebolo vždy len o improvizácii: pri práci s postavami k sebe filmári a protagonisti nachádzali cestu, štáb videl ich bežný život medzi jednotlivými halnymi. To bolo pre film veľmi dôležité.

Tisíc núdzových telefonátov

Počas natáčania režisér zistil, že halny má na goralov naozaj silný vplyv. „Halny je v Poľsku legendárny vietor kvôli svojej sile skomplikovať životy ľudí. Pred jeho príchodom sa zvykne hovoriť: prichádza halny, ľudia sa budú vešať.

A je v tom veľa pravdy,“ podotýka režisér. Aby to dokázal, použil vo filme aj fragmenty volaní na núdzovú linku. Vypočul si asi tisícku z tých, ktoré boli zaznamenané pred a počas jedného z halných. Spolu ich filmári zažili šesť a hoci Varšavčania na režisérskom stolíčku téma horského vetra spočiatku nebola blízka, filmovanie to zmenilo. „Dokonce som po čase na halny začal reagovať ako niektoré z mojich postáv,“ dodáva s úsmevom. Halny však dokáže ešte jednu zaujímavú vec: približuje divákovi mentalitu poľských goralov. „Tento vietor je silný, ostrý, nepredvídateľný, niekedy zúrivý – a to sú elementy, ktoré môžete použiť aj na opis goralov z regiónu Podhalie,“ hovorí Bielawski.

Film má aj slovenskú stopu

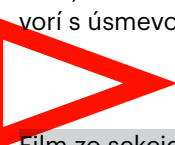
Dôležitou líniou filmu je aj boj človeka a prírody. „Je to konštantný, povedal by som nekonečný, súboj. Je v ňom hlboký zmysel a hodnota. Nie som si však istý, či sa kvôli klimatickej zmene nestane niečím radikálnejším a katastrofickejšým. Naozaj verím, že ostane vo svojej nádhernej opakujúcej sa podobe,

v akej funguje dnes,“ uvažuje Bielawski.

Výsledkom niekoľkoročnej filmárskej práce je napokon snímka, ktorá kombinuje klasický dokumentárny pozorovací štýl so žánrom trilera. Podľa Bielawského to film robí istým spôsobom experimentálnym a v procese tvorby to bolo aj oslobodzujúce.

Mimochodom, na filme Vietor. Dokumentárny triler sa podieľali aj Slováci: koproducent Peter Kerekes, skladateľ Lukáš Kobela a zvukový dizajnér Martin Merc. „Aj preto som veľmi zvedavý na reakcie publika v Košiciach. Film je veľmi čerstvý a ja sa stále čiastočne divím, že konečne, po takom dlhom čase, ho ľudia uvidia na veľkom plátne,“ hovorí s úsmevom Bielawski.

Mária Galajdová

Film zo sekcie Slovenská sezóna hrajú:
16. júna | 17:30
Kino Úsmev VSE Cinema
17. júna | 10:00
Kino Úsmev VSE Cinema

He hails from Iran, but he currently lives in Slovakia, where he is learning about Slovak cinema. Director Mohammad Ali Talebi is a guest at Art Film Fest.

A truly outstanding film? It has to portray a world like no other

Among the members of the main jury at this year's Art Film Fest is Iranian director Mohammad Ali Talebi. He mainly makes films for children and about children, and he also devotes time to other causes like women's rights. What's more, he recently decided to move to Bratislava, where two ideas for films set in Slovakia are already taking shape in his mind. "Even after all these years," he says, "young people still come up to me to say how my films changed their lives."

Would it be more appropriate to describe your work as films for children or about children?

They're both about children and for them. I've tried to give attention to both sides. I also try, through my films, to point out problems that children or young people have so that those responsible for them might see my films and help them.

Has such a person ever taken action on the basis of your films?

Every film may have an effect on the audience, but I can tell you that I recently made a film about teenage suicide that was met with a major response. After that, people started talking about the issue more and helping teenagers to prevent such tragedies.

Children and young audiences are often unpredictable. In your opinion, what is the secret to engaging such audiences?

Though I've been a director for 40 years now, I'm continually in contact with children, whether they appear in my films or watch them. They sometimes tell me that my films changed their lives, and that they still remember particular scenes from them. There are also those who say they started

behaving differently after watching my films. At the festival in Berlin, for example, kids approached me and asked lots of questions. And so through film, I get lots of feedback from children, which makes me happy.

So your films also erase geographical barriers between the world's children...

It's clear that film can help children to learn about other cultures, languages and customs. This can have a very deep influence on their spirit and their mind. Let me tell you something: here I am sitting in Slovakia, and it was your animated series, made something like 50 years ago, that had influence on me. They were very popular in Iran, and it was thanks to them that I was able to better understand children and their minds.

Which animated series do you mean?

Pat & Mat, for example. [smiles]

As you mentioned, you currently live in Bratislava. Why did you pick Slovakia of all places?

I had two sons, both of whom went into film. Unfortunately, I lost one of them in an accident six years ago. My other son now lives in Vienna, where he pursues not only

filmmaking, but music as well. That's why we decided to come here – to be closer to him. But getting an Austrian visa was more difficult, so we picked Bratislava, and we've been here for a year or so. But I hope I'll be able to stay longer so that I can make a film and get to know your people and your country better.

Have you managed over the past year to acquaint yourself with Slovak cinema?

I'd seen many of your films before as well. But since moving here, I've dedicated more time to Slovak film, and I want to find out as much as I can about it. I'm familiar with Juraj Jakubisko, for example, and now I'm learning more about him. I want to get to know your filmmakers and work with them.

Let's talk about success. You have numerous awards from international festivals under your belt. But when do you consider a film of yours to be a success – when it wins a distinguished award, or when a child comes up to you 20 years later and tells you that your film changed their life?

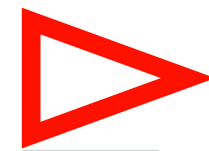
A very interesting question. Film awards in themselves aren't important. There have been many eminent directors – Alfred Hitchcock, Stanley Kubrick and Yasujiro Ozu,

for instance – who never won an Oscar or any other important prizes, but their pictures still rank among the most significant films of all time. That's why it isn't important to me what award a film wins, but how people react to it and if they accept it.

Speaking of awards, as a member of the main jury, you're among those who will decide the award-winners here in Košice. What in your view distinguishes an average film from a truly outstanding one?

Films can be assessed based on their plot and their structure. But to me it's more important that the director portray the world he had in mind. That he portray it as well as possible, and that it be a world like no other. To me, it's important that the director has expressed his thoughts in the best possible form.

Mária Galajdová

Bag of Rice
20 June | 8:00 pm
Kino Úsmev VSE Cinema

The festival team recommends: The effect of lucidity

The touchstone of a short film is the lucidity of its statement – in the form of a message, a testimony, a memory, an idea, a vision that it leaves with the viewer. Pavel Branko, Slovakia's preeminent thinker on short cinema, shares the view that the salient feature of such lucidity tends to be sonority, the maximally tuned, creative orchestration of image and sound, as opposed to films that harp on a single string, dominated by a single element such as superfluous visual spectacle, verbosity or an excessive soundtrack. Lucidity, on the other hand, can only be completely obscured by a poorly thought-out choice of topic. Mishandled concepts that clash with the other orchestrational elements are a common problem with short films, one we encounter when attempting to select Slovak shorts for our annual competition section, composed of 36 titles that represent the world's finest short cinema.

True to the spirit of sonorous orchestration, Romanian film can serve as a pars pro

toto. Given that we in Central and Eastern Europe will mark the 30th anniversary of the fall of our countries' communist regimes this year, I've chosen **A Christmas Gift**, Bogdan Mureșanu's film on the subject. The question of whether the topic itself has worn thin, been reduced to a platitude, is not worth discussing. Romanians revisit it on a regular basis, and it's incredible how convincingly they still manage to approach it through means such as short film. All it takes is an innovative idea, for example, about the fear, buried deep inside each of us, of losing our painstakingly achieved standard of living. It's Christmas Eve, a child is writing a letter to Santa Claus, his father by the Christmas tree: a scene of domesticity comprising the entire film. Outside, however, the threatening totalitarian regime looms large. When it comes to light that the son, meaning well, has included his father's own treasonous wishes in the letter, this domestic bliss transforms into

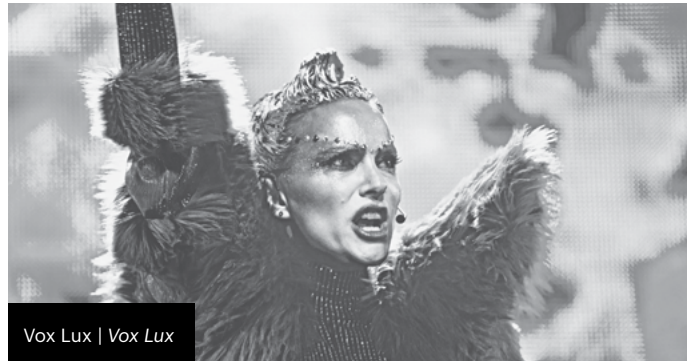
Duck Duck Goose

omnipresent danger, the collapse of certainty, home, family. His paranoid conjecture about the potential consequences is conveyed with lucidity.

A similarly suggestive, exceedingly topical statement, full of associations that resonate with the viewer, Canadian filmmaker Shelley Thompson's **Duck Duck Goose** also employs childish innocence, but on the contemporary backdrop of American school shootings. As a preventative measure intended to minimize trauma, "school safety

games" are introduced. But their effect is impossible to predict, and may even be no less terrifying. It's just seven minutes of fiction, but the sense of dread and utter helplessness – even to us, for whom this phenomenon is still a faraway bad dream – is powerful, lucid. A short film may end quickly, but its reverberations can last and last...

Martin Kaňuch,
co-programmer, *International Competition of Short Films*

Kunsthalle

11:00 Aniara | *Aniara* (EC)
r. Pella Kågerman, Hugo Lilja, 2018, 106' {OV/en/sk}

14:30 Keď som zomrela | *The Day After I'm Gone* (CF)
r. Nimrod Eldar, 2019, 95' {OV/en/sk}

17:00 Príbeh troch sestier | *A Tale of Three Sisters* (CF)
r. Emin Alper, 2019, 107' {OV/en/sk}

19:30 Vox Lux | *Vox Lux* (AW)
r. Brady Corbet, 2018, 110' {EV/x/sk}

22:00 Narušiteľ systému | *System Crasher* (B2C)
r. Nora Fingscheidt, 2019, 118' {OV/cz/en}

Kulturpark JOJ Cinema

K1 10:00 Cesta do praveku |
Journey to the Beginning of Time (CHM)
r. Karel Zeman, 1955, 93' anim. {OV/x/x}

K2 10:30 Casino.\$k | *Casino.\$k* (SS)
r. Ján Sabol, 2019, 107' (SV/x/x)

K1 13:00 Dánski synovia | *Sons of Denmark* (CF)
r. Ulaa Salim, 2019, 119' {OV/en/sk}

K2 13:15 Jednotka vyprázaného nasadenia |
Extreme Job (EP)
r. Lee Byeong-heon, 2019, 111' {OV/en/sk}

K1 16:00 Útek z Rakky | *Escape from Raqqa* (CF)
r. Emmanuel Hamon, 2019, 103' {OV/en/sk}

K2 16:15 Krátke filmy I | *Shorts I* (SH)
r. rôzni | various, 2017 – 2018, 86' {OV/en/sk}

K1 18:30 Gentleman s revolverom |
The Old Man & the Gun (AW)
r. David Lowery, 2018, 93' {EV/x/sk}

K2 19:00 Krátke filmy II | *Shorts II* (SH)
r. rôzni | various, 2018 – 2019, 89' {OV/en/sk}

K1 21:00 Na zlej strane | *Dragged Across Concrete* (LNS)
r. S. Craig Zahler, 2018, 159' {EV/x/sk}

K2 21:30 Studené nohy | *Cold Feet* (NO)
r. Wolfgang Groos, 2018, 98' {OV/en/sk}

Kino Slovan Hashtag.sk Cinema

11:30 Spútaný na celý život | *Chained For Life* (IN)
r. Aaron Schimberg, 2018, 91' {EV/x/sk}

14:00 Dagadana. Svet bez hraníc |
Dagadana. A World with No Bounds (NO)
r. Paweł Zabel, 2018, 88' doc. {OV/en/sk}

16:30 Plač svätého Sebastiana |
Saint Sebastian's Cry (NO)
r. Milan Cyroň, Tomáš Uher, 2018, 88' {SV/en/x}

19:00 Viceprezident | *Vice* (AW)
r. Adam McKay, 2018, 132' {EV/x/sk}

21:30 Dvojité životy | *Non-Fiction* (EC)
r. Olivier Assayas, 2018, 107' {OV/en/sk}

Kino Úsmev VSE Cinema

12:30 predfilm: Na lyžiach cez hrebene Tatier (LA)
r. Karol Skřipický, 1947, 13' (-)

predfilm: Zimné intermezzo (LA)
r. Jaroslav Pogran, 1965, 9' (-)
Symfónia továrne na traktory |
Symphony of the Ursus Factory (LA)
r. Jašmina Wójcik, 2018, 60' doc. {OV/en/sk}

14:30 Vzplanutie | *Burning* (EP)
r. Lee Chang-dong, 2018, 148' {OV/en/sk}

17:30 Vietor. Dokumentárny triler |
The Wind. A Documentary Thriller (SS)
r. Michał Bielawski, 2019, 70' doc. {OV/en/sk}

20:00 Loli paradička | *Loli paradicka* (SS)
r. Richard Staviarsky, Vífo Staviarsky, 2019, 86' {SV/x/en}

22:30 Zlo medzi nami | *Head Count* (LNS)
r. Elle Callahan, 2018, 90' {EV/x/sk}

Kino Tabačka

16:00 Ray & Liz | *Ray & Liz* (LA)
r. Richard Billingham, 2018, 108' {EV/x/sk}

18:30 Listy pre Paula Morrisseyho |
Letters to Paul Morrissey (LA)
r. Armand Rovira, 2018, 78' {OV/en/sk}

Sprievodné podujatia

11:00 Aupark

Autogramiáda k filmu *Casino.\$k* |
Autograph signing for the film *Casino.\$k* {x/E}

17:00 Tabačka

Sedem talkshow TV JOJ {x/E}
vstup: 5,00 €
na Cinepass zadarmo (nutná rezervácia)

IONI

Kam v Košiciach:

Za dobrým jedlom medzi filmových hostí

Vybrali sme pre vás niekoľko tipov na osvedčené reštaurácie, kde si užijete pravú festivalovú atmosféru, pretože aj tu sa budú odohrávať všetky zaujímavé debaty a sústrediť hostia Art Film Festu.

Ak by ste si chceli vychutnať pravú filmovú atmosféru na terase a sem tam stretnúť hercov, ktorí zavítajú do Košíc alebo porotcov či iných hostí festivalu, prídte isto do našej oficiálnej reštaurácie. Okrem toho, že je to najstarší, bez prerušenia fungujúci košícky podnik v srdci mesta, tak si tu vychutnáte domáce dezerty, osviežujúce drinky či dobré jedlo. A to všetko v pohodlných kreslách na letnej terase s výhľadom na spievajúcu fontánu v parku.

Carpano, Hlavná 46

V týchto letných horúčavách každému dobre padne aj studený nápoj, preto je pre milovníkov piva ideálnou voľbou reštaurácia, kde je na prvom mieste kvalita tankovej "plzničky". Načapujú vám ju ako v ozajstných českých krčmách a k tomu si môžete vychutnať dobré jedlo zo sezónnych surovín, ktoré sa mení každý deň.

CAMELOT restaurant & cafe, Kováčska 19

V týchto podnikoch môžete mať so Cinepassom zľavu 10% na vybraný sortiment.

Art Film Fest súťaž o cinepassy!

Autorkou prvej víťaznej fotky je @_lubica. Blahoželáme! V súťaži o cinepass na budúcoročný Art Film Fest pokračujeme, preto naďalej zverejňujte svoje zábery na instagrame a označujte ich hashtagom #artfilmujeme

Svoj film Lajko – Cigán vo vesmíre prišiel predstaviť režisér a scenárista Balázs Lengyel.
Foto: Patrick Bucko

Herec Roman Luknár si pri Dolnej bráne prevzal cenu Hercova misia.
Foto: Lukáš Klimek

Premiérové premietanie filmu BATAstories.
Foto: Lukáš Klimek

Film Volanie zaplnil Kino Úsmev.
Foto: Lukáš Klimek

Známi herci ochotne rozdali množstvo autogramov.
Foto: Lukáš Klimek

Boris Farkaš a Ján Grešo si atmosféru festivalu užili.
Foto: Lukáš Klimek

ORGANIZÁTOR: **ART FILM FEST s.r.o.**

SPOLUORGANIZÁTORI: **KOŠICKÉ KULTÚRNE CENTRA**, **KOŠICE**, **rop** (regionálny operačný program), **LGM**, **KOŠICKÝ SAMOSPRÁVNÝ KRAJ**

PODUJATIE SA KONÁ V PRIESTOROCH INVESTIČNÝCH PROJEKTOV, KTORÉ BOLI IMPLEMENTOVANÉ V RÁMCI OPATRENIA 7.1 PRIORITYNEJ OSI „EURÓPSKE HLAVNÉ MESTO KULTÚRY KOŠICE 2013“ REGIONÁLNEHO OPERAČNÉHO PROGRAMU A SÚ SPOLUFINANCOVANÉ EURÓPSKOU UNIOU VO VÝŠKE 85 % Z EURÓPSKEHO FONDU REGIONÁLNEHO ROZVOJA A VO VÝŠKE 10 % ZO ŠTÁTNEHO ROZPOČTU SLOVENSKEJ REPUBLIKY. VIAC INFORMÁCIÍ NÁJDETE NA WWW.ROPKA.SK, WWW.MPSR.SK A TIEŽ NA WWW.CULTURE.GOV.SK, ERDF: INVESTÍCIA DO VAŠEJ BUDÚCNOSTI.

TOTO PODUJATIE SA REALIZUJE VĎAKA PODPORE KOŠICKÉHO SAMOSPRÁVNÉHO KRAJA

FESTIVAL SA KONÁ POD ZÁŠTITOU PREDSEDU VLÁDY SLOVENSKEJ REPUBLIKY PETRA PELLEGRINIHO. FESTIVAL JE REALIZOVANÝ VĎAKA FINANČNEJ PODPORE PREDSEDU VLÁDY SLOVENSKEJ REPUBLIKY.

FESTIVAL FINANČNE PODPORIL: **AVF AUDIO VIZUÁLNY FOND**

GENERÁLNY REKLAMNÝ PARTNER: **SEPT** (Slovenská elektrizačná prenosová sústava, a. s.)

HLAVNÍ PARTNERI: **TIPOS**, **inogy**, **novis**, **SPP**, **TRANSPETROL**, **Slovnaft**

OFICIÁLNE AUTÁ: **MOTOR - CAR Košice s.r.o.**

OFICIÁLNY HOTEL: **hotel asmin**

LOGISTICKÝ PARTNER: **DHL**

REKLAMNÍ PARTNERI: **SKPAY**, **SP**, **Nadácia U. Steel Košice**, **KERAMON**, **MAGNA**, **KINO ÚSMEV**, **TABAČKA KULTURFABRIK**, **oupark**, **PANEURÓPSKA VYSOKÁ ŠKOLA**

HLAVNÍ MEDIÁLNI PARTNERI: **TVJOJ**, **KINO SÁLA**, **ODJ CINEMA**, **Hashtag**

FILM EUROPE, **TAPER**, **CPK SLOVAKIA**, **OMNIA 2000 a.s.**, **OMNIA KLF**, **OMNIA Holding SE**, **axis**, **FORZA CZ**, **BIO-ENERGO CONSULTING**

OFICIÁLNI DODÁVATELIA: **BARZUZ**, **FRESH Plus**, **Pilsner Urquell**, **tuli**, **RÖMERQUELLE**, **HAIR FACTORY KOŠICE**, **LYVINA**, **Chateau GRAND BARI**, **CARPANO**, **TATRASVIT**, **NOV**, **ZEBRA**, **VICTOR**, **demisport**

MEDIÁLNI PARTNERI: **FE** (Československo Channel), **Be2Can Channel**, **RÁDIO EXPRES**, **RÁDIO KOŠICE**, **SME**, **Korzár**

PARTNERI: **AUTOCONT**, **TeleDom.sk**, **FABRIKA NA REKLAMU**, **Košice región turizmus**, **slido**

slovenka, **Forbes**, **kam do mesta**, **WebNoviny**, **bigmedia**, **homemedia**, **SLOVENSKEJ FILMOVÝ ÚSTAV SLOVAK FILM INSTITUTE**, **SPI**, **FILM BOX**, **FEEL**, **Esterle & Esterle**, **KINOSERVIS**

codes CREATIVE, **KošiceCityGuide**, **film**, **OPD**, **NOZZ**, **diva.sk**, **ONLINE BARDEJOV**, **neodcp**, **TelekomCLOUD**, **OnLine**, **GOSH**, **Canon**